

μας καὶ τῶν παπούδων μας, πὺ τὸ χίσανε γιὰ νὰ γίνε  
ἓνα τέτοιο κράτος!

— Μὰ αὐτοὶ εἶνε ἀνθρωποφάγοι! εἶπε ἡ μάνα του.

— Εἶνε ἀλήθεια, εἶπε καὶ ὁ Ἄγης, πὺς αὐτὸ τὸ  
κράτος ὅλο μουτζουρωμένες σελίδες κατώρθωνε νὰ κάνε  
τώρα, ἂν εἶνε ἀλήθεια αὐτά, θὰ κάνει καὶ κατὰμαυρες!...

(Συνέχεια καὶ τέλος στὸ ἐπόμενο)

## ΔΙΣΤΑΓΜΟΙ

Παιδοῦλα ὡς 12 χρόνων. Μὲ κάτι μάγουλα ρόδινα  
ἀπ' τὴν ἀνθηση τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐτυχίας. Μ' ἓνα σῶ  
μα τρεμουλιαστό, ὥραιότατο. Δέρμα λευκό, τόσο λευκό  
σὰ μάρομαρο. Σάφκες πὺ ἀνίσταν τοὺς πόθους καὶ κέν  
τριζαν τίς ἐπιθυμίες. Ἀκουγε στόνομα Ἀθηνᾶ, ἡ καλύ  
τερα ἐπειδὴ ἦταν ἀκόμα μικρή, Ἀθηνούλα.

Ζοῦσε, τυλιγμένη μέσα στὸ μανδύα τῆς ἡλικίας της  
καὶ τῆς ὁμορφιάς της, ἔχοντας ἐπίγνωση πλήρη καὶ τῶν  
δυσῶν ἡ ἀφροντισιά, ἦταν τὸ τελειότερό της γνώρισμα ὕ  
στερα ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της.

Φοροῦσε ἀκόμα φορεματάκια κοντὰ καὶ κοντὲς με  
ταξωτὲς κάλτσες. Βουτηγμένη σὲ ἀρώματα πὺ τὰ ἔδρισκε  
ἀρθονα στὸ μπογνιτουὰρ τῆς μητέρας της, περνοῦσε ἀπὸ  
τὰ σπῆτιά καὶ τίς γειτονιές, σκορπίζοντας πόθους, γεμά  
τους ἀπὸ ἔνοχα ὄργια, πὺ μποροῦσαν τὰ συγκινήσουν  
καὶ γυναῖκα ἀκόμα.

Ἐνα πρωῒνὸ ξύπνησε δύσθυμη ἓνα ὄνειρο τὴν εἶχε  
ταράξει. Ἐνα ὄνειρο πὺ τὴν ἔκαμνε γιὰ πρώτη φορὰ  
μελαγχολικὴ καὶ μεθυσμένη: Ἐνα σφύξιμο ἀπὸ ἄνδρα,  
σπῆγ ἄκρη ἀνὸς ἐρημικοῦ δρόμου, τὸν ὅποιον δὲν εἶδε,  
ὡς 19 χρόνων, ἓνα φίλημα σὰ χεῖλη μεθυστικὸ πὺ ἀ  
κόμα τῆς φαίνεται πὺς ἡ μουσικὴ του ἔξακολουθεῖ, καὶ  
κλείνει τὰ μάτια της, νὰ τὸ ξανααισθανθεῖ, κι ἓνας λόγος:

— Αὔριο τὸ βράδυ τὴν ἴδια ὥρα—ἔδω. Σ' ἀγαπῶ...

Μεῖς τὸ σκιόφως, κεῖ πίσω ἀπ' τὸ στενὸ δρομάκι, τὸ παιδί τῶν 19 ἐτῶν χάθηκε. Καὶ ξύπνησε· ἦταν αὐγὴ. Ἀνακάθισε στὸ κρεβάτι της, καὶ μὲ τὰ μάτια ἡμίκλειστα ἀπ' τὴν ἡδονικὴν ὀπτασία καὶ τὸ θεσπέσιον ὄραμα, προσπαθοῦσε, ματαίως, νὰ τὸ ξαναφέρει μπροστά της.

Μιά σκέψη τὴν ἐβασάνιζε : ἂν ἀπόψε τὴν ἴδιαν ὥρα περιέμενε τὸν ἄγνωστο φίλο της ἐκεῖ, ἢ μοίρα θὰ τῆς τὸν ἔστειλε νὰ ξαναἰδωθοῦν ;

Ἀπὸ τὸ μικρὸ κεφαλάκι, ποὺ ὥς χτὲς δὲν τὸ πείραζε παρὰ μόνον ἡ γυναικεία φιλαρέσκεια, πίσω ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχε ξυπνήσει κάποιαν αὐγὴν τὸ θῆλυ, δὲν μποροῦσε νὰ περάσει πὼς τὸ ὄνειρο θὰ μποροῦσε νὰ πραγματοποιηθεῖ ἂν ἄπλωνε τὸ χεράκι της, δίπλα της, στὰ παιδιὰ ποὺ τὴν περιστοίχιζαν καὶ ποὺ διψασμένα ποθοῦσαν ἓνα ἔντονο βλέμμα της, δυὸ λέξεις ἄλλες, γιὰ νὰ πέσουν μπροστά οἱ πόδια της σκλάβοι της παντοτινοί.

Τὸ μεσημέρι τὴν βρῆκε στὸ κρεβάτι ν' ἀγωνιᾷ, γιὰ τὸν ἄγνωστο φίλο. Ὅχι δὲν ἔπρεπε νᾶναι ἄλλος παρὰ αὐτός.

Πρέπει νὰ περιμένει καὶ νὰ τὸν ἀναζητήσῃ παντοῦ. Αὐτὸν ὅποιος κι ἂν εἶναι θ' ἀγαπήσῃ, ἢ καλύτερα, ἀγαπᾷ.

Ἔτσι περνᾷ ὁ καιρὸς· μεγαλώνει. Μῆκε προχτὲς στὰ 13. Τὸν περιμένει ἀκόμα καὶ φαντάζεται μὲ τὸ μυαλουδάκι της πὼς κι αὐτὸς ἀγωνιῶδῶς θὰ τὴν ἀναζητᾷ.

Ἔτσι τὸ σῶμα της σφίγγει περισσότερο. Τὰ χρώματα ἔντονα ἀντανακλῶνται στὰ μαγουλάκια της ποὺ ἄδικα ἢ προσμονὴ προσπαθεῖ νὰ μαράνει. Αἰσθάνεται τώρα ν' ἀγαπᾷ. Ἐξηγεῖ ἓνα κομμάτι τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀγάπης.

Διψᾷ καὶ μέσα στὴ δίψα τῆς μελαγχολίας καὶ τῆς προσμονῆς, φαντάζει ἔντονο τὸ θεσπέσιο ὄραμά του.

Τάχα, ἐκεῖνος αἰσθάνεται τὰ ἴδια συναισθήματα ; Τάχα τὴν θυμᾶται ; Τάχα ζητεῖ κι αὐτὸς νὰ συνεχίσουν τὸ νύχτιο ὄνειρο ποὺ πλάσαν οἱ φαντασίες τους, τὸ κολασμένο ἐκεῖνο βράδυ ; .....

.....  
— Ἀθηνούλα τὰ ρόδα τοῦ προσώπου σου σημειώ-

νουν σιὸ καρνὲ τῆς ζωῆς σου πὼς ἔφτασες στὴν ὥριμην ἡλικία σου· ἄκόμα κοιμᾶσαι; Ἀκόμα δὲν ξύπνησαν οἱ ὀρμές σου καὶ οἱ πόθοι σου;

Τὸ γυναικεῖο σου ἐνστιχτο δὲν ἐξεγέρθηκε ἄκόμα — γιὰ νὰ ζητήσῃ τὰ τραγικά του δικαιώματα;

Ἀθηνούλα — ἀγάπη· ἀγάπησε, ὅποιον βρεῖς καὶ σ' ἀρέσει. Ἀδίκῃ μὴν περιμένεις ἐκεῖνον ποὺ δὲ θάρτει ποτέ. Ἐκεῖνος ἦταν ὁ πόθος σου. Ὁ σπασίας τοῦ ἑαυτοῦ σου, ποὺ πλανιέται ἄνλος γύρω σου, ζητώντας πάλι ἐσένα — τὴν ψυχὴ σου.

Ἀγάπησε κι ἄς εἶσαι ἄκόμα μικρή. Γιατὶ ὁ χειμώνας τοῦ βίου μας ἔρχεται γρήγορα καὶ μᾶς συντρίβει ἄκόμα πιὸ συντομώτερα τὰ ὄνειρα καὶ τοὺς πόθους. Ναί, Ἀθηνούλα.

Ἀνοιξε τὶς σελίδες τοῦ τραγικοῦ σου καρνέ. Πνίξε ὅσο μπορεῖς πιὸ γρηγορώτερα τοὺς δισταγμούς σου κι ὀρθώσου: ἡ Κοινωνία τοὺς δισταγμούς τοὺς σημειώνει ὡς καθυστέρηση. Ἀκολούθησε τοὺς Νόμους τῆς — τῆ Ζωῆ σου.

Ἡ Ζωή, εἶναι μιὰ πεταλούδα ποὺ γυρίζει γύρω ἀπ' τὸ φῶς: τὶς συνθῆκες. Ὑποτάξου σ' αὐτές, ἀγάπησέ τες, — ἀγάπησε!.....

— Τὰ ρόδα τοῦ προσώπου σου, ἀνοίγουνε σήμερα, ἔχεις ὥς αὔριο καιρὸ — γιατί μεθαύριο θὰ φυλλορροήσουν. Πρόλαβε τὸ πέσιμό τους. Εἶνε καλύτερά νὰ πέσουν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, παρὰ ἀπὸ τὸν ἀέρα — τότε δὲν θὰ ξανανοῖξουν ποτὲ Ἀθηνούλα.....

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΪΑΝΟΣ